

RECHTSPRAAK

Olympique Lyonnais vs. Olivier Bernard en Newcastle United

Een jonge voetballer (Olivier Bernard) kreeg in 2000 een jaarcontract als beroepsspeler aangeboden door de Franse club (Olympique Lyonnais) die hem gedurende drie jaar (sinds 1997) had opgeleid. Hij weigerde en ging in plaats daarvan in op het door een Engelse club (Newcastle United) aangeboden profcontract. Op grond van de destijds in Frankrijk geldende regeling voor het beroepsvoetbal was hij schadelichig jegens de Franse club. Deze vorderde van zowel de speler als de Engelse club bij de Franse rechter betaling van een geldbedrag, gebaseerd op de jaarlijkse vergoeding die de speler zou hebben ontvangen indien hij een contract met de Franse club was aangegaan. In casu betrof de vergoeding een jaarsalaris. In die context wenst de Cour de Cassation te vernemen of vorengenoemde regeling onverenigbaar is met het in artikel 39 EG neergelegde beginsel van het vrije verkeer van werknemers en, zo ja, of zij gerechtvaardigd kan zijn door de noodzaak om de indienstneming en de opleiding van jonge beroepsspelers aan te moedigen.

De A-G concludeert als volgt. Het in artikel 39 EG neergelegde beginsel van het vrije verkeer van werknemers verzet zich in beginsel tegen een bepaling van nationaal recht op grond waarvan een voetballer in opleiding die bij afloop van zijn opleidingsperiode een contract als beroepsspeler tekent met een club uit een andere lidstaat, kan worden veroordeeld tot betaling van schadevergoeding. De noodzaak om de indienstneming en de opleiding van jonge beroepsvoetballers aan te moedigen, kan niettemin een dergelijke bepaling rechtvaardigen, mits het betrokken bedrag is gebaseerd op de daadwerkelijk door de opleidingsclub gemaakte en/of door de nieuwe club bespaarde opleidingskosten en, voor zover de vergoeding door de speler zelf moet worden betaald, is beperkt tot de eventueel onbetaalde kosten van de individuele opleiding. Er is geen ruimte voor een gefixeerde schadevergoeding.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 16-07-2009

ECLI: ECLI:EU:C:2009:481

Zaaknummer: C-325/08

Wetsartikelen: 39 EG